

Gerard van Gemert
Spookdoelpunt

8

Voorwoord

Stijn en Storm zijn van die jongens van wie je weet, die vallen niet in zeven sloten tegelijk. Maar als dan, na goed en wel twee zinnen van *Spoekdoelpunt* gelezen te hebben, de eerste sloot meteen opdoemt en Storm daar in een ongemakkelijke pose boven hangt, slaat de twijfel toe. Het zal toch niet? Verklappen doe ik niks, daar zijn voorwoorden niet voor. Trouwens, dan zou ik aan de gang kunnen blijven. Want onophoudelijk blijf je je in dit boek die ene vraag stellen: het zal toch niet? Het nationale jeugdteam doet mee aan het Wereldkampioenschap in Italië. Stijn en Storm zijn vaste waarden. Als de bondscoach zijn opstelling aan het papier toevertrouwt, schrijft hij eerst hun namen op. Stijn in de spits, Storm als laatste man. Daarna de andere negen. (Jongens en meisjes, dat lijkt me ook heel verstandig van die bondscoach – tenminste, als die ook aan het einde van het boek nog bondscoach wil zijn. Want als die bondscoach het te bont maakt, dan schrijft Gerard van Gemert hem in één, twee zinnen zo zijn boek uit, wat dacht je dan? Als het erop aankomt, bepaalt in een boek maar één man de opstelling, en dat is de schrijver.) De schrijver heeft ook in dit boek het geluk weer aan zijn kant. Zo staat hij ergens in een hoofdstuk precies op de goede plek

om een gesprek tussen twee voetbalscouts op te vangen, waaruit blijkt dat Stijn en Storm op het verlanglijstje staan van de grote clubs in Europa. Ik herhaal: *de grote clubs*. Denk je dat een geheim als dit in veilige handen is bij mijnheer Van Gemert? Ben je mal! Hij deelt dit eerst met ons, de lezers, en zorgt er vervolgens wel voor dat Stijn en Storm het ook te horen krijgen, en uiteindelijk komen daar weer nieuwe boeken van. Kassa! Van Gemert, we hebben je door, hoor. Maar terug naar dit boek. Stijn en Femke zijn verliefder op elkaar dan ooit. Maar zoals altijd, als het halleluja is tussen die twee, verzint de schrijver een kink in de kabel. Die kink is een geheimzinnige jongen met een paardenstaart. Het gaat zo. Je bent nietsvermoedend aan het lezen en hopla, daar duikt hij op, de jongen met de staart, maar voor je de kans krijgt hem te leren kennen, is hij alweer verdwenen. Storm en vooral Stijn raken door hem geobsedeerd en wat ik vooral zo aan de jongen met de staart waardeer, is dat hij komt en gaat wanneer *hij* dat wil en dat ook Gerard van Gemert daar nu eens geen greep op krijgt.

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport

‘Waar blijf je nou?’ riep **Stijn**.

‘Ik kan er niet bij,’ antwoordde **Storm**.

Hij lag op de oever van een sloot en probeerde met de tak die hij in zijn hand had de bal te bereiken, die bijna aan de overkant lag.

‘Ik help je wel even,’ zei **Stijn** en hij rende naar zijn beste vriend toe.

De twee voetbalvrienden waren na school samen naar het veldje in hun buurt gegaan om te voetballen. Het was de laatste week voor de vakantie en dus hadden ze geen huiswerk meer. Al maakte dat voor de jongens weinig verschil. Voor voetballen maakten ze tijd, of ze nou huiswerk hadden of niet.

Storm was overeind gekomen en sloeg de aarde en grassprietten van zijn benen.

‘Als ik nou hier ga staan en jij houdt me vast, dan kan ik er wel bij, denk ik,’ zei **Storm**.

Voorzichtig stapte hij met zijn linkerbeen van het gras af naar beneden,

zodat hij op het kleine stukje aarde naast het water van de sloot kwam te staan.

Hij testte het door zijn gewicht er vol op te zetten.

Toen hij niet wegzakte, stak hij zijn linkerhand uit naar **Stijn**. In zijn andere hand had hij nog altijd de tak vast. ‘Ik leun nu naar de bal toe,’

kondigde **Storm** aan.

Stijn hield **Storms** hand stevig vast en liet hem scheef hangen in de richting van de bal.

Storm stak zijn arm uit en probeerde of hij al ver genoeg kon reiken om de bal met de tak naar zich toe te halen. Hij kwam nog een centimeter of tien te kort. ‘Klein stukje nog,’ zei Storm. Altijd als ze maar met z’n tweeën waren, gingen ze op doel schieten. Een van de twee keepte en de ander mocht dan net zo lang schieten tot er drie doelpunten gevallen waren. Dan ruilden ze van plek. Storm had de bal deze keer zo ver over het doel geschoten dat hij in de sloot terechtgekomen was. Die was zo breed dat ze er niet bij konden wanneer de wind de bal naar de overkant waaide. Dat gebeurde geregeld, en dan moest een van de twee naar het bruggetje honderd meter verderop lopen om de bal aan de andere kant van de sloot te halen. Als het even kon, probeerden ze dat te voorkomen. Stijn gaf Storm nog een kleine beetje ruimte. Hij had zich schrap gezet om Storm tegengewicht te geven en voelde dat zijn arm door het gewicht van Storm pijn begon te doen. ‘Bijna,’ riep Storm. ‘Nog een klein stukje.’ Hij hing nu met zijn lichaam helemaal over het water aan de hand van Stijn. Als die los zou laten, zou Storm een nat pak halen. Met het puntje van de tak tikte Storm tegen de achterkant van de bal, die hierdoor zachtjes naar de kant dreef waar de twee jongens stonden. ‘Ik heb hem. Haal me maar terug,’ zei Storm.

Stijn liet zich achteroverhangen om Storm zo terug te trekken, maar door de warmte en de inspanning waren hun handen bezweet en dus glad. Hierdoor voelde Stijn dat hij de grip langzaam verloor en dat Storms hand uit de zijne gleed.

‘Blijf vasthouden,’ schreeuwde Storm, die nog boven het water hing.

‘Je glijdt weg,’ riep Stijn terug.

In een uiterste poging liet hij de hand van zijn vriend los om hem vervolgens vliegensvlug een stuk verder aan zijn arm vast te pakken en hem naar de kant te trekken. Storm sprong op het gras en rolde een paar keer door. ‘Dat was op het nippertje,’ hijgde hij. ‘Maar goed dat ik zo sterk en lenig ben.’

‘En dat ik zo sterk ben,’ voegde Stijn eraan toe. Storm ging rechtop zitten.

‘Dat hielp ook, maar zonder mijn atletische lichaam had ik nu in het water gelegen.’

‘Tuurlijk,’ mompelde Stijn. Hij kende zijn vriend lang genoeg om te weten dat hij er niet tegenin hoefde te gaan. Storm zou daardoor alleen maar meer gaan overdrijven.

‘Eigenlijk had ik je moeten laten vallen,’ zei hij daarna iets luider.

‘Nou, dan was je hier niet levend vandaan gekomen,’ zei Storm.

Stijn lachte om het dreigement.

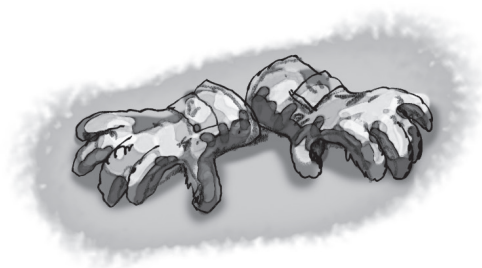
‘En jij zou hier niet droog vandaan zijn gekomen.’ Storm schoot in de lach.

Hij stond op, ging vooroverliggen om de bal uit de sloot te halen en liep er daarna mee terug naar het veldje. ‘Jij stond op doel, toch?’

Stijn knikte. ‘Je hebt er twee in zitten, dus nog één en dan gaan we wisselen.’

Storm rolde de bal voor zich uit en dribbelde bij het doel vandaan.

Stijn deed zijn keeperhandschoenen weer aan en ging op doel staan. De handschoenen hadden de jongens lang geleden ooit eens samen gekocht op een rommelmarkt. Inmiddels waren ze zo versleten dat er gaten in zaten, maar ze gebruikten ze nog steeds.

Storm schoot een paar keer op doel, maar niet zuiver genoeg, waardoor Stijn de bal eenvoudig kon stoppen. ‘Als dat zo doorgaat, sta ik tot de kerst op doel,’ riep Stijn. ‘Ik ben nog aan het opwarmen,’ antwoordde Storm. ‘Als ik nu meteen voluit schiet, scheur ik een van die machtige spieren in mijn bovenbenen.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten sloeg hij met zijn platte handen op zijn dijen. ‘En met het belangrijke toernooi in Italië voor de boeg kan ik dat natuurlijk

niet riskeren. Stel je voor dat jullie je sterspeler zouden moeten missen, dan ...'

Hij zweeg, maar maakte een gebaar waaruit moest blijken dat Jong Oranje dan kansloos zou zijn op het komende wk voor jeugdteams.

'Geef maar even een seintje als je warm bent,' zei Stijn. 'Dan ga ik ondertussen even een dutje doen.'

Storm grinnikte. 'Nou, ik ben warm.

Ben je er klaar voor?'

Stijn zakte door zijn knieën

en nam een keeperhouding aan. 'Kom maar op.'

Storm nam een aanloop en schoot zo hard als hij kon op doel. De bal verdween als een streep richting de hoek. Meteen nadat de bal de schoen van Storm had verlaten, greep de jonge verdediger met een schreeuw naar zijn rechterbovenbeen.

Met een van pijn vertrokken gezicht zakte hij in elkaar. Stijn had meteen geen aandacht meer voor de bal,

die via de binnenkant van de paal

in het doel belandde. Hij rende naar zijn vriend toe, die kreunend over het gras rolde.

'Gaat het?' vroeg Stijn.

Storm greep met twee handen naar zijn hoofd.

'Mijn been.' Het leek wel of hij huilde.

Stijn schrok, want Storm huilde anders nooit.

'Wat heb je?'

'Ik denk een verrekking of een scheur,'

antwoordde Storm. Hij probeerde te gaan zitten

en met veel pijn en moeite kreeg hij dat voor elkaar.

Stijn ondersteunde hem.
‘Daar gaat het wk,’ zei Storm.
Jong Oranje had zich met moeite geplaatst voor het belangrijkste landentoernooi dat er bestond. Dit jaar deden onder andere thuisland Italië, Duitsland, Brazilië en Engeland mee.
Na afloop van het seizoen hadden ze al een paar keer met de selectie getraind. Er waren veel jongens uitgenodigd, van wie er enkelen waren afgevallen.
Maar Stijn en Storm waren inmiddels uitgegroeid tot de betere spelers van het elftal en hoefden zich daarover geen zorgen te maken. Morgen stond de laatste training in Nederland op het programma en zaterdag zouden ze naar Italië vliegen, waar maandag de eerste wedstrijd tegen Portugal op het programma stond.
‘Misschien valt het mee,’ probeerde Stijn positief te denken. Maar door de reactie van zijn vriend begreep hij wel dat die kans klein was. Hij voelde bijna dezelfde teleurstelling als Storm, want dit was het allerslechtste moment om geblesseerd te raken. Als Storm inderdaad een verrekking of een spierscheuring had, kon hij het toernooi in Italië wel op zijn buik schrijven.
Storm kreunde toen hij half overeind kwam en probeerde zijn been te strekken zodat hij het kon neerleggen. Het leek wel of er bij elke beweging een mes in zijn been werd gezet, zo voorzichtig bewoog hij het.
‘Wat is er aan de hand?’

